

Αναίρεση που άσκησε στις 24 Νοεμβρίου 2010 η Usha Martin Ltd κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 9 Σεπτεμβρίου 2010, στην υπόθεση T-119/06, Usha Martin Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-552/10 P)

(2011/C 55/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναρρεσίουσα: Usha Martin Ltd (εκπρόσωποι: B. Ακριτίδης, δικηγόρος, Y. Melin, avocat, και E. Πετρίτση, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναρρεσίουσας

Η αναρρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) Να αναρέσει στο σύνολό της την προπαρατεθείσα απόφαση την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 9 Σεπτεμβρίου 2010, επί της υποθέσεως T-119/06·
- 2) να δεχθεί, αποφαινόμενο οριστικώς επί της διαφοράς, τα αιτήματα:
 - α) ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της αποφάσεως 1999/572/EK για την αποδοχή των αναλήψεων υποχρεώσεων που προτάθηκαν σε σχέση με τις διαδικασίες αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ινδίας ⁽¹⁾ (στο εξής: επίμαχη απόφαση), καθόσον αφορά την αναρρεσίουσα και ανακαλεί δέσμευση σχετική με τις προγενεστέρως ισχύουσες ελάχιστες τιμές, και
 - β) ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 121/2006 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2006, περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1858/2005 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα, καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ινδίας ⁽²⁾ (στο εξής: επίμαχος κανονισμός), καθόσον αφορά την αναρρεσίουσα και θέτει σε εφαρμογή την επίμαχη απόφαση, περί ανακλήσεως δεσμεύσεως που είχε αναλάβει η αναρρεσίουσα σχετικά με τις προγενεστέρως ισχύουσες ελάχιστες τιμές,

ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

- 3) να υποχρεώσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή να καταβάλουν, εκτός των δικών τους εξόδων, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναρρεσίουσα σε αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναρρεσίουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στις σκέψεις 44 έως 56 της αναρρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε νομική

πλάνη, καθόσον έκρινε ειδικότερα ότι η νομιμότητα της αποφάσεως της Επιτροπής περί ανακλήσεως της αποδοχής δεσμεύσεως, δεν μπορεί, αυτή καθαυτή, να τεθεί εν αμφιβόλω από απόψεως της αρχής της αναλογικότητας, αποφαινόμενο κακώς: i) ότι η αρχή της αναλογικότητας δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση της αποφάσεως περί ανακλήσεως δεσμεύσεως, διότι η απόφαση αυτή συνεπάγεται αφεαυτής την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ και ii) ότι οποιαδήποτε παραβίαση αναληφθείσας δεσμεύσεως αρκεί αφεαυτής για να επιφέρει την ανάκληση της δεσμεύσεως χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί με γνώμονα το κριτήριο της αρχής της αναλογικότητας.

Η αναρρεσίουσα ισχυρίζεται επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, τα οποία σαφώς παρανόησε αποφαινόμενο ότι «δεν αμφισβητείται ότι η [τότε] προσφεύγουσα δεν τήρησε την επίμαχη δέσμευση», καθόσον με την κρίση αυτή υπονοείται, κακώς, ότι η νυν αναρρεσίουσα παραδέχθηκε ότι παραβίασε τη δέσμευση, κάτι το οποίο η ίδια αρνείται, κατά την έννοια του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ.

Η αναρρεσίουσα ισχυρίζεται ότι κακώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι η νομιμότητα της ανακλήσεως της δεσμεύσεως δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω από απόψεως της αρχής της αναλογικότητας, είτε για τον λόγο ότι οποιαδήποτε παραβίαση αρκεί για να επιφέρει την ανάκληση, είτε συνδέοντας το μέτρο της ανακλήσεως με μέτρο επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κακώς ότι η αρχή της αναλογικότητας ουδέποτε έχει εφαρμογή στην περίπτωση της ανακλήσεως δεσμεύσεως και δεν εφήρμοσε το κριτήριο του «προδήλως ακατάλληλου χαρακτήρα» μέτρου, αντιθέτως προς την πάγια νομολογία των ευρωπαϊκών δικαιοδοτικών οργάνων και αντιθέτως προς τις εισαγωγικές σκέψεις της αναρρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ιδίως δε τις σκέψεις 44 έως 47. Το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι η νομιμότητα της ανακλήσεως δεσμεύσεως δεν μπορεί αφεαυτής να τεθεί εν αμφιβόλω βάσει της γενικής αρχής της αναλογικότητας. Επιπλέον, αποφαινόμενο κακώς ότι δεν αμφισβητείται το ότι η αναρρεσίουσα δεν τήρησε την επίμαχη δέσμευση, υπονοώντας ότι υπήρχε παραβίαση αναληφθείσας δεσμεύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιντάμπινγκ, το Γενικό Δικαστήριο προδήλως αλλοίωσε τα πραγματικά περιστατικά, όπως είχαν εκτεθεί από την νυν αναρρεσίουσα, και, ως εκ τούτου, υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εκτίμηση των επιχειρημάτων της αναρρεσίουσας.

⁽¹⁾ EE L 22, σ. 54.

⁽²⁾ EE L 22, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Βέλγιο) στις 29 Νοεμβρίου 2010 — Deli Ostrich NV κατά Belgische Staat

(Υπόθεση C-559/10)

(2011/C 55/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Deli Ostrich NV

Καθού: Belgische Staat

Προδικαστικό ερώτημα

Το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen ζητεί από το Δικαστήριο να απαντήσει στο ακόλουθο ερώτημα:

Σε ποιον δασμολογικό κωδικό εμπίπτει, για τους σκοπούς επιβολής εισαγωγικών δασμών κατά τον χρόνο της διασαφήσεως της 22ας Οκτωβρίου 2007, κρέας καμήλας το οποίο αναμφισβήτητα προέρχεται από ζώα που δεν εκτράφηκαν σε συνθήκες αιχμαλωσίας;

Προσφυγή της 6ης Δεκεμβρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας

(Υπόθεση C-568/10)

(2011/C 55/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: Μαρία Κοντού-Durande και W. Bogensberger)

Καθής: Δημοκρατία της Αυστρίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 17, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/114/ΕΚ του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2004, σχετικά με τις προϋποθέσεις εισδοχής υπηκόων τρίτων χωρών με σκοπό τις σπουδές, την ανταλλαγή μαθητών, την άμισθη πρακτική άσκηση ή την εθελοντική υπηρεσία (!), καθότι θέσπισε ρύθμιση, κατά την οποία οι σπουδαστές υπήκοοι τρίτων χωρών επιτρέπεται να λάβουν άδεια απασχολήσεως μόνον αφού εξετασθεί η κατάσταση της αγοράς εργασίας στην Αυστρία προκειμένου να διαπιστωθεί ότι η θέση εργασίας δεν μπορεί να πληρωθεί από άτομο εγγεγραμμένο στο ταμείο ανεργίας,

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή εκτιμά ότι η αυστριακή νομοθεσία αποκλείει συστηματικώς την πρόσβαση των σπουδαστών από τρίτες χώρες στην αγορά εργασίας, καθόσον τους χορηγεί άδεια απασχολήσεως για μία κενή θέση εργασίας, μόνον αφού εξετασθεί κατά πόσον η εν λόγω θέση δεν μπορεί να πληρωθεί από άτομο εγγεγραμμένο στο ταμείο ανεργίας. Ως εκ τούτου, ο αριθμός των εκδοθεισών αδειών απασχολήσεως για την εν λόγω κατηγορία προσώπων είναι πολύ μικρός. Εξαιτίας τούτου, μόνον το 10 % των σπουδαστών από τρίτες χώρες — σε σύγκριση με το 70 % των αυστριακών σπουδαστών — έχουν τη δυνατότητα να χρηματοδοτήσουν ένα τμήμα από τα έξοδα των σπουδών τους μέσω μιας απασχόλησης.

Κατά την άποψη της Δημοκρατίας της Αυστρίας, οι περιορισμοί αυτοί είναι δικαιολογημένοι. Λόγω της ελεύθερης προσβάσεως

στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και των χαμηλών διδάκτρων, η Αυστρία είναι άκρως ελκυστική για τους σπουδαστές από τρίτες χώρες. Δεδομένου δε ότι οι εν λόγω σπουδαστές έχουν ανεπαρκή γνώση της γερμανικής γλώσσας και στερούνται επαγγελματικών προσόντων, βρίσκουν κατά κανόνα απασχόληση σε τομείς όπου δεν απαιτείται εξειδίκευση, με αποτέλεσμα να αυξάνονται περαιτέρω τα ήδη υψηλά ποσοστά ανεργίας στους τομείς αυτούς.

(¹) ΕΕ L 375, σ. 12

Προσφυγή της 9ης Δεκεμβρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών

(Υπόθεση C-576/10)

(2011/C 55/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: M. van Beek και C. Zadra)

Καθού: Βασίλειο των Κάτω Χωρών

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, στο πλαίσιο της αναθέσεως συμβάσεως παραχωρήσεως δημοσίων έργων στην οποία παρέβη ο δήμος του Eindhoven, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων και, ειδικότερα, από το άρθρο 2 και τον τίτλο III της οδηγίας 2004/18/ΕΚ (!).

— να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η συμφωνία συνεργασίας που συνήψε ο δήμος του Eindhoven με την εταιρία Hurks Bouw en Vastgoed B.V. στις 11 Ιουνίου 2007 αποτελεί σύμβαση παραχωρήσεως δημοσίων έργων κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/18/ΕΚ.

Δεδομένου ότι η εκτιμώμενη αξία της εν λόγω συμβάσεως παραχωρήσεως δημοσίων έργων υπερβαίνει το ανώτατο προβλεπόμενο όριο, η σύμβαση θα έπρεπε να έχει ανατεθεί σύμφωνα με τα οριζόμενα στην οδηγία 2004/18/ΕΚ και, ειδικότερα, στο άρθρο 2 και στον τίτλο III της οδηγίας αυτής. Επιπλέον, η Hurks Bouw en Vastgoed B.V. όφειλε να έχει τηρήσει τους κανόνες δημοσιότητας των άρθρων 63 έως 65 της οδηγίας 2004/18/ΕΚ όσον αφορά τις συμβάσεις δημοσίων έργων με εκτιμώμενη αξία που υπερβαίνει το ανώτατο προβλεπόμενο όριο.

Από το γεγονός ότι ο δήμος του Eindhoven δεν εφάρμοσε την οδηγία 2004/18/ΕΚ και, ειδικότερα, το άρθρο 2 και τον τίτλο III της οδηγίας αυτής στην επίμαχη διαδικασία αναθέσεως συμβάσεως παραχωρήσεως δημοσίων έργων στην Hurks Bouw en Vastgoed B.V. η Επιτροπή συνάγει ότι υπάρχει παράβαση της εν λόγω οδηγίας.